

2. Pôstna nedel'a B

*Pred tvárou Pána budem kráčať
v krajine žijúcich. (Ž 115,9)*

Prvé čítanie

Kniha Genezis 22,1-2.9a.10-13.15-18

Boh skúšal Abraháma a povedal mu: "Abrahám!" On odpovedal: "Tu som." Boh hovoril: "Vezmi svojho syna Izáka, svojho jediného syna, ktorého miluješ, choď do krajiny Moria a obetuj ho tam ako zápalnú obeť na vrchu, ktorý ti ukážem."

Keď došli na miesto, ktoré mu ukázal Boh Abrahám postavil oltár a naukladal naň drevo. Potom vystrel ruku, vzal nôž a chcel obetovať svojho syna.

Vtedy zvolal naň z neba anjel Pána a povedal: "Abrahám, Abrahám!"

On odpovedal: "Tu som."

Anjel mu povedal: "Nevzťahuj svoju ruku na chlapca a neublíž mu! Teraz viem, že sa bojíš Boha a neodoprel si mi svojho syna, svojho jediného syna." Abrahám zdvihol oči a uzrel barana rohami zachyteného v kroví. Išiel ho vziať a obetoval ho ako zápalnú obeť namiesto svojho syna. A anjel Pána znova zavolať z neba na Abraháma: "Na seba samého prisahám – taký je výrok Pána –: Pretože si toto urobil a neodoprel si mi svojho syna, svojho jediného syna, zahrniem ťa požehnaním a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na brehu mora. Tvoje potomstvo sa zmocní brán svojich nepriateľov. A pretože si poslúchol môj hlas, v tvojom potomstve budú požehnané všetky národy zeme."

Druhé čítanie

List Rimanom 8,31b-34

Bratia a sestry, ak je Boh za nás, kto je proti nám? On vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých; akože by nám s ním nebol daroval aj všetko ostatné?

Kto teda obžaluje Božích vyvolencov? Boh ospravedlňuje. Kto môže odsúdiť? Kristus Ježiš, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych? On sedí po Božej pravici a prihovára sa za nás.

Ježiš vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána a viedol ich samých do ústrania na vysoký vrch. Tam sa pred nimi premenil. Jeho rúcho zažiarilo a bolo také biele, že ho nemôže nijaký bielič na svete tak vybieliť. A zjavil sa im Eliáš s Mojžišom a rozprávali sa s Ježišom.

Vtedy sa ozval Peter a povedal Ježišovi: "Rabbi, dobre je nám tu. Postavme tri stany: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi." Ani nevedel, čo hovorí; takí boli naľakaní.

Potom sa utvoril oblak a zahalil ich. A z oblaku zaznel hlas: "Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho!"

A sotva sa rozhliadli, nevideli pri sebe nikoho, iba Ježiša.

Keď zostupovali z vrchu, prikázal im, aby nikomu nehovorili, čo videli, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych. Oni dodržali tento príkaz a navzájom sa pýtali, čo znamená "vstať z mŕtvych".

Na zamyslenie

Každý rok zahŕňajú v sebe čítania prvých dvoch pôstnych nediel' celkový rozsah skúseností ľudskej existencie a dejiny spásy a trestu. V prvú nedeľu prežívame s Ježišovým pokušením na púšti pokušenie vlastného života, ktorému je človek od začiatku vydaný. Dnes, v druhú pôstnu nedeľu, Ježiš prináša svojim premenením svetlo do budúcnosti, ktoré je cieľom každej ľudskej nádeje.

Táto nádej sa však ešte nemôže celkom naplniť. Ešte je príliš skoro postaviť stánky natrvalo. Ježiš stále pripomína svojim učeníkom, že najprv musí Syn človeka trpieť a zomrieť a až potom vstane z mŕtvych. A do tohoto životného napätia sme vložení aj my: ponúka sa nám, vďaka Bohu, vždy nejaké tušenie úplnej veľkonočnej radosti. Zároveň sme však stále na ceste, na ktorej nás stretáva kríž a smrť, našej vlastnej smrti a smrti našich milovaných, na konci našich a ich dní. Bez bolesti na Veľký piatok a bezmocnosti na Bielu sobotu nie je možné zmŕtvychvstanie.

Počkajme s urýchlenným ohlasovaním veľkonočného: "Aleluja", pokiaľ sme ešte sami neprešli priepasti Veľkého piatku a tak nezažili z útrov hrobu vzkriesenie. Budme opatrní pri ohlasovaní Kristovej všemohúcnosti a slávy zvlášť pri ľuďoch, ktorí prežívajú veľkú bolesť a núdzu. Vážnosť ich životných skúseností vyžaduje od nás oveľa viac. Mlčky a s hlbokým vcítením sa do ich bolestného osudu, sprevádzať ich v dôvere, že im Boh v plnosti času daruje svoje zmŕtvychvstanie, spásu a slávu.

V pôstnom období môžeme prežiť intenzívnejšie náš život vložný medzi pokušenie a premenenie. Je k tomu potrebná hlboká Abrahámová viera v Boží prísl'ub spásy, ktorá nám pomôže prejsť rôzne pokušenia a situácie akoby bez východiska. Nepôjde to bez našej vôle, ani bez strachu a bolesti. S dôverou však očakávajme, že Boh, ktorý je v nás, ktorý nás obklopuje, chce pre nás budúcnosť a život. Takáto dôvera v Boha neberie človeku jeho sebaurčenie a zodpovednosť, ale dáva mu zakorenenie, vďaka ktorému môže prekonávať svoj strach a tak plný dôvery môže v slobode urobiť nové a tvorivé kroky. Keď sa budeme usilovať o takúto dôveru, kráčame s určitosťou k nádejnej budúcnosti, ktorú môžeme čiastočne vycítiť v dnešnom evanjeliu.